

– Nú eri eg ikki ein sentimental týpa, men jú, eg havi ofta hugsað, at tað kundi gingið heilt galið, sigur Sólva G. Olsen, sum her vísir kúluna, ið rakti vøgguna hennara

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

í Fuglafirði haðani ein stórur partur av familjuni er, sigur Sólva G. Olsen.

Hóast vøggan er brúkt til flestu børnini í familjuni, hava børnini hjá Sólva G. Olsen ikki ligið í henni.

– Míni børn hava ikki brúkt hana av tí einfaldu orsök, at vit hava búð í Danmark, sigur Sólva G. Olsen, sum fegnast um, at søgan um vøgguna og kúluna verður tryggjað, við tað at Krigssavnið fær hesar lutirnar í varðveitslu.

– Eg haldi, tað er so fantastiskt, at tað

er eitt slíkt savn í Føroyum, tí Føroyar vóru jú ikki í kríggi, men nógvir menns eru deyðir í Føroyum undir krígunum, og tí er einki lægið í, at vit hava eitt krigssavn í Føroyum. Tá haldi eg eisini, at mann eigur at lata lutir, um mann hevur okkurt liggjandi, sum hevur við kríggið at gera, sigur Sólva G. Olsen.

Spældu í bumbuholi

Tá Sólva Olsen lítur aftur á barnaárin í Havn renna eyðkendu barakkirnar, ensku soldátarnir og heggjarnir, har tey spældu, henni til hugs.

– Vit fluttu úr kjallaranum hjá Frú Øster í Dr. Jacobsensgøtu og niðan í eini hús Mattalág, og har havi eg havi míni barnaár, fortelur Sólva G. Olsen, sum serliga væl minnst loftalarmin, sum fór frá, tá loftalop var yvir Havnina.

– Tað var als ikki óvanligt, at vit hoyrdu ta sirenuna. Tá sleptu øll øllum, og alt fyri eitt varð farið í kjallaran, har vit royndu at hugna okkum sum frægast, inn til vandin var av, sigur Sólva G. Olsen.

Hon dylir ikki fyri, at hon framvegis minnst óttan, ið kom á tey, tá loftalarmurin var at hoyra.

– Vit vóru sjálvandi bangin. Kanska serliga tí at vit vistu, hvussu álvarsom loftalopini kundu vera, tí bara einar 100 metrar frá okkum var eitt stórt bumbuhol, har vit børn ofta plagdu at spæla. Eg minnst, at holið var stórt og runt, og so vuku gloym meg ei blómur har, fortelur Sólva G. Olsen. Blíðliga eygnabráið avdúkar, at hon minnst barnaárin í Mattalág sum eina góða tíð.

– Har var nóg mikið av plássi av spæla á, tí tað vóru næstan eingi hús har á leiðini tá í tíðini samanbórið við í dag.

Soldátar á Landavegnum

At síggja soldátar á havnargøtum tá í tíðini var ein partur av gerandisdegnum hjá smágentuni Sólva G. Olsen.

– Teir minnst eg øgiliga væl. Minnist eisini væl sekkjapípurnar, sum teir gingu við, tá teir marsjeraðu eftir Landavegnum. Og so eisini barakkirnar, har teir hildu til, fortelur Sólva G. Olsen og leggur afturat, hvussu fryntligir eingilsmenninir vóru.

– Soldátarnir vóru so ótrúliga fittir við okkum børn og plagdu av geva okkum Cadbury sjokolátu. Tað var jú nakað

heilt forkunnugt her í Føroyum tá. Eitt annað, sum teir eisini plagdu av geva okkum, var tyggigummi. Eg var so lítill, so eg plagdi altíð at spýta tað út aftur, og tað var nakað, sum hini børnini høvdu hug til at ilskast eitt sindur á, sigur Sólva G. Olsen og flennir.

Søgan fer á savnið

Vøggan og kulan eru eitt av fleiri minnum úr fyrstu barnaárunum hjá Sólva G. Olsen. Eftir ætlan fara tey á Krigssavnið í Miðvági, har tey vitjandi síðani hava møguleika at hoyra søguna, ið hoyrir til vøgguna og kúluna.

– Kúluna havi eg goymt, síðani mamma gav mær hana. Onkuntíð havi eg hugsað, at eg burdi sett hana í gips og rammu og síðani givið ommubørnunum, men tey kenna ikki sjálv til hasa tíðina og kunnu ei heldur ímynda sær, hvussu tað var, sigur Sólva G. Olsen, sum fegnast um at vøggan og kulan kunnu fara á Krigssavnið.

– Vónandi kann tað verða ein spennandi søga har, sum tey vitjandi á savninum fáa gleði av, sigur Sólva G. Olsen.